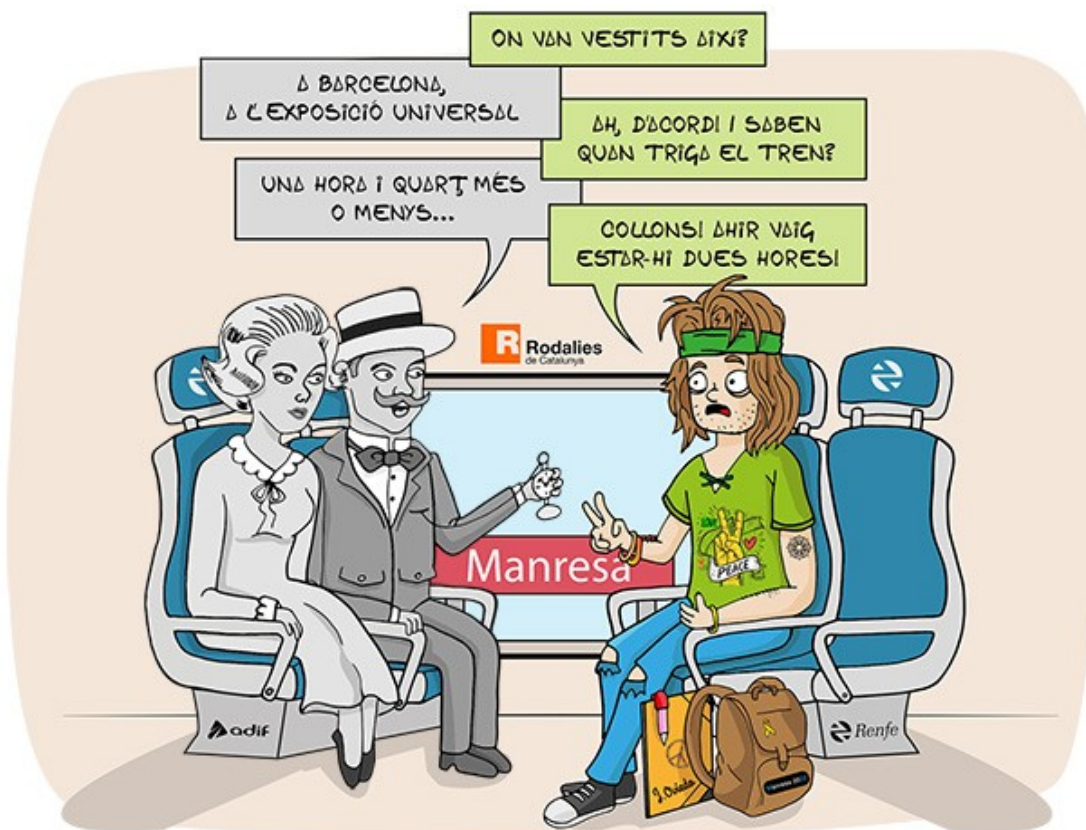

R4 i C-55, una vergonya

EDITORIAL DEL CUL

Il·lustració: Javi Oviedo.

No volem -ni en broma- banalitzar els ferits i les víctimes registrades a la línia R4 de Renfe. És una tragèdia. I les consideracions s'eleven a nivell d'escàndol si tenim en compte el llarg historial de reivindicacions al voltant de les comunicacions ferroviàries i, en els últims anys, de la desinversió manifesta a la xarxa de Rodalies, una competència enverinada que l'estat va transferir al llavors conseller Joaquim Nadal, que consistia en el "marró" d'haver d'empassar-se les incidències provocades per vies descalçades i catenàries rovellades sense capacitat d'invertir-hi ni un euro. Com es diu planerament, el negoci d'en Robert amb les cabres. I, "a posteriori", gestos, protestes dels partits catalans i governs de la Generalitat "una mica preocupats". Artur Mas, en una campanya, fins i tot va arribar a Manresa amb tren. Des de Barcelona, se li devia fer llarg.

Sembla que, davant de dos accidents greus pràcticament successius, l'afer ha arribat a Madrid, la qual cosa, certament i amb els temps que corren, no és garantia de res. Foment ha fet promeses... d'inversions. Tantes promeses com ha fet sempre i ha incomplert amb total irresponsabilitat. I, el 28 d'abril, eleccions a les corts espanyoles. Potser un altre ministre i les promeses se les enduu el vent. Només cal veure què n'opinen els familiars de les víctimes de l'accident de Santiago de Compostel·la de 2013. La via de la R4 transcorre en paral·lel a la C-55, un altre cas com un cabàs. Els mateixos problemes orogràfics, l'alta accidentalitat, la desinversió... L'única diferència és que el trànsit rodat té una alternativa, la C-16: l'autopista que no acaba d'amortitzar-se mai. Una vergonya, tot plegat.